

„Det har vi ganske vist. Men at du falder paa de Tanker netop nu.“

Hans Blik blev ved at hvile mistænksomt paa hende. — Hun sad bøjet over sit Sytøj og saae ikke op. Hvad var der sket? Han kom til at tænke paa, at hun havde været saa underlig stille de sidste Dage — ja, netop lige siden Selskabet hos Apotekereren. Skulde Frygten for Proprietær Brück være bleven hende bevidst?

„Hvor mener du saa, vi skulde flytte hen?“

„Det veed jeg ikke. Men Amtmanden har jo lovet at hjælpe dig til en Ansættelse.“

„Amtmanden har vist nærmest tænkt sig en eller anden Stilning ved Administrationen i København. Han kender nok Indenrigsministeren. Men til København vil du jo nødig.“

„Vil? Jeg vil i den Henseende kun, hvad du anser for det rigtigste. Det er netop, hvad jeg bebrejder mig, at jeg maaske kan have holdt dig for meget tilbage. Det har jo altid været mest for Børnenes Skyld. Naar jeg tænkte paa, at vi maaske kunde komme til at bo oppe paa en Fjerdesal, hvor Børnene vilde føle sig som i et Bur, saa syntes jeg jo, det var Synd for dem. Men jeg tror nu, at det alligevel nok kan gaa. En Tid af Sommeren kan de jo være herovre hos Far og Mor og blive rigtig brunede; saa vil de med Guds Hjælp nok kunne nøjes med Byluften Resten af Aaret.“

„Og du selv, Inger?“

„Jeg?“ — Hun saae op med et aabent, skyldfrit Blik, der væltede en kvælende Tyngsel fra hans Bryst. — „Aa, for mig skal du ikke have Bekymringer. Jeg er jo stærk nu; og selv om vore Forhold derovre — i hvert Fald i Førstningen — vel sagtens bliver noget indskrænkede — for andet end en Fireværelerslejlighed gaar det da vist slet ikke an at begynde med — saa er det jo sagtens bare noget, man skal vænne sig til. Jeg har netop tænkt paa, at vi vel nok bliver nødt til at sige Laura op. Hun egner sig ikke til Byen og er desuden saa sen. Og saa vil det vistnok ogsaa være rigtigst, om vi — i det mindste